

**Sodobna
slovenska
poezija**

Alojzija Zupan Sosič

Scenariji

Scenariji

Sediš za šankom sama.
Slabo je osvetljen.
Prisede s šarmom
ravno prav besed.
Pogled v oči
nič te ne zmoti
še malo skoraj se dotik začne.
Rez druga scena.
Sediš za šankom sama.
Pogledi so tako tako
pogovori oj ja ojo.
In ko se zdi mogoče pa –
spodnji rakurz telo ia.
Zakaj ni to scenarij sreče?
Med morjem in zamahom jokam
sol kaplja nazaj v daljni plan.

Filma je konec

Filma je konec
vsi so že odšli
le jaz sem še v dvorani.
Predstavljam si veliko reko
in siva voda že preplavi breg.
Predstavljam si galeba
leta kroži in motni Dneper ga odnaša proč.
Če Dnepra ne poimenujem
in galeba ne opisujem
če zamižim potem potopa ni?
Predstavljam si tišino
ne krik galeba ko spozna
da doma ni
tišino ki potem sledi.
In preden grem divja orkan.
Sibirski veter? Ameriški vihar?
Roža vetrov z vseh smeri –
od nje galeb oledeni.

Psiho

Sklonjen nad vodo občuduješ sebe
ne vidiš nič odsev
izmika tvoji se podobi.

Ne bom zdaj kdo ne bi o tem in res slučaj da pisma vsa na moj naslov.

Ne bom povedala imen sem kar združila in eno anonimno naredila.

Sem že objavila takoj in kaj zato če brez podpisa.

Sklonjen nad senco obvisiš

zaljubljeno strmiš v *chiaroscuro* –

če ni več nič da bi lovil si sploh še lovec?

*Mi je prav je žal da se je reč končala kot se je: ne bom povedala imen ne nisem
spisala utemeljitve čeprav nagrada ta je prava zame in čisto prav da sem se
sama ne ti govorit mi*

jaz vedno jaz – jaz in labod – ne slišim nič ti meni ne govorit TIIIIŠIIINA!!!

Sklonjen nad sliko občuduješ sebe

ne vidiš nič v temni triadi

dviguješ roko zadržiš zamahneš.

Erostanatos

O saj je smrt.

So smrti: hitre in počasne.

Kjer ni svetlobe je neka sila in me potiska gor
in me zasuka gor.

Kjer je telo abstrakt
kjer vidim mislim slišim
a ni strukture ne kosti.

Ko ti povem da se nad mrtve črve spušča modra sled
so zate smrti vse le ena smrt.

Zakaj ta strah? To je le skok in padec v modrino.

Kot bi izklopil mobi:
ni sporočil in ne cingljanja
ni več reklam – končno tišina.

Pustiva to.

Igrajva se da je še vse mogoče.

Sediva in če govoriš
je to samo zato da slišim zven glas
da vidim ustnice ki se bleščijo in še uho ki niha.

Lahko bi me kaj vprašal:
kaj bereš delaš čutiš
a je tišina tisto kar privid krepi.

Koliko mižanja samo zato da se dotakneš mojega ramena.

Črtaj strast s seznama
zanjo si prestara.

Podaljšaj krilo skrajšaj si lase
preziraj kožo ki veni.

Priznaj: ostale so samo dlani.

V letalu kjer sem zdaj
je nekaj počilo se prelomilo.

Nihče ne ve: ta pije čaj ta bere knjigo ta čisto tiho tiho spi.

Zadnji prizor preden zletim v modrino:

na plaži pet teles
osončenih in oškropljenih z vodo
stojijo blizu koža prasketa.

Vrat ustnice odtisi rok – telo zapoje:
prepeva glasno poje še in še.

Družinska fotografija

Otrok ne rodiš
ne iztisneš jih iz sebe –
ne prerežeš popkovine.
In odkar te zapustijo
rastejo v tebi z novo močjo.
Ne prebiraj lušči odpiraj.
Tista mehkoba
ko se odlepi skorja intelekta
in je na drugi strani – kjer je moja dlan – drevo.
Skozi vajine oči gledam
in tudi če se povzpnem
na drevo
to še vedno ne bo pogled
drevesa.
In ko mi uspe sestaviti poglede
smo vsi vsak zase in vsi že čez okvir.

Pogovor z delfinom

Prvič si plaval med drevesi
pregibal kitasto telo drsel med vejami in listjem
zelene ribe Amazonke so švigale v deževni gozd.
Tokrat še nisva govorila.
Drugič sem te zagledala v megli.
Si ti: je to samo obris?
Tvoj skok so dimniki zakrili.
Na krovu slišala sem tih ščebet tvoj tih izdih.
Zato te v rekah nisem več iskala.
Peljem se z vlakom. Najprej je glas potem vpitje.
Obrnem se: prestrašen fant.
Nihče mu ne pomaga nihče nasilneža ne zadrži.
Tokrat zaslišim tvoj ščebet zaslišim Jangce žalovati.
In ko vagon močno zavira zaprem oči.
Grški mozaik: na njem si ti. Si sveta riba.
Letiš nad morjem in drevesi.
Ti nisi jangceška boginja ne pliskavka iz Indijskega oceana.
Si nekaj kar je govorilo.
Odprem oči. Ne: si res ti?
In nisi sam v skoku ti sledita dva. Zaprem oči.
Potem zaspim. Pred mojim oknom se mehčajo stene pridere voda.
Telo zaplava nad posteljo in nad omaro morje.
Odprem oči: dotik hidrodinamično telo.
In tudi tretjič nisva govorila.